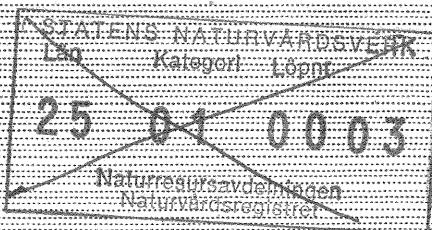

AREK

Kungl. Maj:ts Nåd. Proposition N:o 125.

1

N:o 125.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående åtgärder till skyddande af naturminnesmärken å kronans mark samt afsättande af vissa nationalparker; gifven Stockholms slott den 17 mars 1909.

Under åberopande af bilagda utdrag af statsrådsprotokollet öfver jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen

dels medgifva:

att ifråga om å kronans mark befintligt område eller naturföremål, som är af särskildt intresse för kännedomen om landets natur eller på grund af märklig naturbeskaffenhet eljest synes böra för framtiden skyddas, Kungl. Maj:t må äga att, för så vidt kronans rätt angår, lämna tillstånd till detsammas fridlysning enligt hvad om fridlysning af naturminnesmärken kan varda stadgadt; dock att värdefullare område eller föremål härigenom icke må från tillgodogörande för kronans räkning afstängas; samt

att, utan hinder af hvad i allmänhet finnes stadgadt rörande förvaltningen af kronan tillhörig mark, de myndigheter, som därmed äga befattning, må, när sådant utan afsevärd uppoffring eller olägenhet för kronan finnes kunna äga rum, tillåta, att område eller föremål, som är att anse såsom naturminnesmärke, tillsvidare lämnas orubbadt eller genom lämpligt förbehåll vid arrendeupplåtelse undandrages arrendatorns förfogande;

dels ock, under förutsättning att det i nådig proposition af denna dag Riksdagen förelagda förslaget till lag om nationalparker varder af Riksdagen i hufvudsak antaget, besluta:

Bih. till Riksd. Prot. 1909. 1 Saml. 1 Afd. 86 Häft.

1

att från nu gällande förvaltningsregler må undantagas och såsom nationalparker afsättas följande områden, med rätt för Kungl. Maj:t att i behöfliga fall bestämma de närmare gränserna, nämligen:

1. ett område af omkring femton kvadratmil å oafvittrad mark innefattande Stora Sjöfallet;
2. ett område af omkring nitton kvadratmil å oafvittrad mark innefattande Sarjekfjällen;
3. ett område af Abiskodalens nedre del utgörande omkring 5,000 hektar;
4. ett med urskog bevuxet område af lämplig omfattning inom Suorsa eller Rissa kronoparker i Tarendö revir;
5. ett omkring 200 hektar stort område med löfängsnatur å statens mark söder om fjället Peljekaisse i Arjepluogs revir;
6. den staten tillhöriga delen af Sonfjället i Härjedalens revir eller lämplig del däraf;
7. ett med urskog bevuxet område om högst 20 hektar å Hamra kronopark i Västra Hälsinglands revir;
8. den till indragna kronofogdebostället Väringsö i Länna socken af Stockholms län hörande holmen Ängsön;
9. ett område af lämplig omfattning å Kilsbergens sluttning på Garphytte kronopark i Askersunds revir; och
10. lämpliga delar af Gottska Sandön;

att ifrågavarande områden icke vidare skola för kronans räkning tillgodogöras utan förvaltas i syfte, att desamma såsom profstycken på ursprunglig eller märklig natur måtte åt framtiden bevaras i hufvudsak orubbade; samt

att Kungl. Maj:t må äga att ifråga om dessa nationalparker förvaltning meddela de närmare bestämmelser, som kunna finnas erforderliga.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Alfred Petersson.

*Utdrag af protokollet öfver jordbruksärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17
mars 1909.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena TROLLE.
Statsråden: ALBERT PETERSSON,
ALFRED PETERSSON,
HEDERSTIERNA,
HAMMARSKJÖLD,
ROOS,
SWARTZ,
grefve HAMILTON,
MALM.

Departementschefen statsrådet Alfred Petersson anförde i underdånighet:

»I skrifvelse den 13 maj 1904 anhöll Riksdagen, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning angående de åtgärder, som borde vidtagas för att bereda skydd för vårt lands natur och naturminnesmärken, och yttrade Riksdagen därvid, bland annat, att då staten på de mest skilda ställen i vårt land ägde större eller mindre besittningar, kunde, enligt Riksdagens mening, här och där en plats, där sällsynta djur eller växter trifes, ett egendomligt skogsbestånd, ett vattenfall, någon säregen geologisk bildning o. s. v. fridlysas för åverkan, så att

nu angifna afseenden. I och med det, att ett kronan tillhörigt område enligt Riksdagens beslut afsatts till nationalpark, skulle på grund af lagens innehåll vara klart, hvad beträffande nationalparken skulle gälla såväl i förvaltnings- som fridlysningsafseende.

Af skäl, som anförts vid föredragningen af det omarbetade förslaget till lag angående nationalparker har vid omarbetningen lagens räckvidd betydligt begränsats. Förslaget inskränker sig numera till att stadga allenast hvad ett områdes afsättande till nationalpark innebär i *fridlysningsafseende*, samt medger Kungl. Maj:t att i reglemente för hvarje särskild nationalpark föreskrifva de undantag från fridlysningsbestämmelserna, som visa sig erforderliga för att kunna i ofvan antydda riktningar ändamålsenligt förvalta parken. Hvad områdes afsättande till nationalpark innebär i *förvaltningsafseende* är genom lagen lämnadt oafgjordt.

Om Eders Kungl. Maj:t, såsom jag nu går att hemställa, täcktes föreslå Riksdagen, att vissa områden må till nationalparker afsättas, måste af ofvan antydd anledning i sammanhang därmed begäras, att Riksdagen må medgifva, att dessa områden undantagas från nu gällande förvaltningsregler och icke vidare skola för kronans räkning tillgodogöras utan förvaltas i syfte, att desamma såsom profstycken på ursprunglig eller märklig natur må åt framtiden bevaras i hufvudsak orubbade, samt att Kungl. Maj:t må äga att ifråga om förvaltningen meddela de närmare bestämmelser, som kunna finnas erforderliga.

Jag öfvergår nu till frågan, hvilka särskilda områden i första rummet böra ifrågakomma att afsättas till nationalparker. I detta afseende hafva de sakkunnige föreslagit åtskilliga platser i skilda delar af landet. Beträffande dessa hafva de sakkunnige till en början anført, hurusom de för egen del visserligen icke haft tillfälle att genom besök å de särskilda ifrågasatta platserna öfvertyga sig om deras naturbeskaffenhet och lämplighet till nationalparker. Men åtskillig utredning förelåge genom de af vetenskapsakademien och domänstyrelsen i frågan afgifna utlåtanden samt de upplysningar, som till akademien och domänstyrelsen afgifvits af åtskilliga ortsmyndigheter. De sakkunniges uppgift hade tillsvidare i denna del af ämnet varit att sammanställa de uppgifter, som sålunda lämnats, och de hade i åtskilliga fall funnit det kunna anses ådagalagd, såväl att de föreslagna platserna vore väl förtjänta att skyddas som ock att detta kunde ske utan någon

b) Förslag
å särskilda
områden.

större uppföring från kronans sida. Det syntes därför, som om redan nu Riksdagens samtycke skulle kunna utverkas därtill, att vissa af de föreslagna områdena skulle få afsättas till nationalparker med rätt för Kungl. Maj:t att inom vissa maximimått bestämma de närmare gränserna. En fullständig afsyning och värdering af de föreslagna områdena på förhand skulle i anseende till dessas afskilda läge föranleda afsevärda kostnader, som vore bortkastade, därest nådig proposition i nationalparksfrågan icke blefve af Riksdagen antagen. Ett medgifvande af Riksdagen i nämnda hänseende syntes emellertid — trots utredningens knapphet — så mycket mera kunna förväntas, som ett områdes afsättande till nationalpark naturligen icke hindrade statsmakterna att när som helst afkläda det denna egenskap och ställa det under samma förvaltning som annan kronans egendom.

De af de sakkunnige till nationalparker föreslagna områdena, i afseende å hvilkas läge jag får hänvisa till åtskilliga kartor, som jag låtit för ändamålet upprätta och som torde få biläggas protokollet, hafva samtliga af vetenskapsakademien förklarats vara synnerligen beaktansvärda och välförtjänta att såsom nationalparker bevaras. Dessa områden äro följande:

1. *Område inom Lapplands fjälltrakter i Norrbottens län.*

Sedan gammalt är, enligt hvad de sakkunnige yttra, trakten kring Stora Sjöfallet känd såsom ett af de naturskönaste områdena af vårt land. Sjelfva fallet anses såsom ett af de märkligaste i Europa. Att nejden därjämte är en af de af kulturen minst berörda framgår bl. a. däraf, att björnen där förekommer mindre sällsynt än på något annat ställe i Sverige.

Att området skulle afsättas till nationalpark har i en skrifvelse till den kommitté vetenskapsakademien tillsatt för att förbereda dess förut omförmälta första utlåtande i naturskyddsfrågan föreslagits af dåvarande direktören vid skogsinstitutet G. Holmerz, som därom yttrar:

»Området ifråga ligger — — å oafvittrad kronomark. Inom detsamma finnes såväl skogbeväxt mark som kalfjäll och bland de senare ett, Akkavare, tämligen lätt tillgängligt med flera jöklar. Trakten nedanför fallet ligger kring bägge sidorna af Lanatjokk; synnerligen norra sidan är beväxt med tämligen grof tallskog (fjällskog) som ungefär en mil nedanför fallet, där sjön böjer af mot norr och får skydd för fjällvinden, blir frodig och växtlig samt föryngrar sig lätt. Skogen kring Lanatjokk och öfre delen af Langas ligger så nära fjällen, att någon afverkning i densamma icke bör äga rum utan lämnas orörd till skydd mot fjällvindarne. Träden inom det ifrågasatta skyddsområdet

ha således icke något direkt ekonomiskt värde och detsamma torde äfven gälla vattenfallet och andra härligheter inom området, hvarför det icke, trots områdets storlek, torde möta några svårigheter att få det förklaradt för nationalpark och i och med detsamma få det fredadt för jakt och all slags åverkan.»

Nämnda kommitté upptog detta område bland dem, som »på goda grunder syntes kunna anbefallas till offentliga skyddsåtgärder» samt beskref det af Holmerz afsedda området på följande sätt:

»Ett omkring 15 kvadratmil stort, i nordvästlig riktning utsträckt område kring Stora Sjöfallet, hvars gränser skulle fortlöpa på följande sätt: från Autajaure mot sydost längs vattendraget öfver Teusajaure och Kakirajaure till Satisjaures södra strand mellan Parokvarais och Juovapokvarais, därifrån mot väster öfver Tsåkesluokte till Petsaures södra ände; mot nordväst till Rissajaure och därifrån, följande dalen, till Letsijaure, vidare mot nordväst följande dalgångarne öfver Tjåurajaure och Gasajaure till Vardojaure, därifrån längs dalgången till Kårtjasjaures östra ände, sedan mot nordost längs älven till Loukajarka jaure och längs dennas västra strand till sjöns nordspets samt längs dalsänkningarna till Autajaure. Dessa gränser äro nästan allestädes naturliga, bildade af vattendrag.

Ifrågavarande område omfattar barrskog och björkskog, höga fjäll, jöklar, brusande forsar och fall, sjöar och myrar, och kan följaktligen sägas motsvara alla fordringar på en verkligt storslagen *nationalpark*.»

Därjämte föreslog kommittéerade, att inom detta område äfven björnen skulle vara fridlyst. Kommitténs uttalande upptog vetenskapsakademien såsom sitt eget.

I anledning af detta förslag yttrade öfverjägmästaren Nils Sjöberg uti ett af domänstyrelsen infordradt utlåtande följande:

»Området intager en totalareal af ungefär 15,65 kvadratmil — — dess betydelse ur synpunkten af statens skogsintresse har ringa eller intet värde. De vidder, som utefter älfdalarna och i skydd af fjällen bära skog, kunna ej tänkas ägnade för skogsbruk, åtminstone under långliga tider, särskildt då de långa afstånden, terrängen och de af forsar och fall uppfyllda vattendragen göra all timmerutdrifning omöjlig, äfven om skogens beskaffenhet och slutenhet varit helt andra och bättre än som är förhållandet. Hvad åter angår värdet af den härinom befintliga vattenkraften, om den kan utnyttjas, och till äfventyrs förekommande malmtillgångar, saknar jag hvarje förutsättning att därom framställa någon ens approximativ beräkning eller tillåta mig något som helst yttrande eller antydning. — — Vid en vistelse under fjorton dagar i dessa trakter för omkring 10 år sedan påträffade jag visserligen en del lokaler med barrskog, i allmänhet illa åtgångna genom utfällning för löftäkt och fläckvis af eld, men utan duglig timmerskog eller egentlig tillväxtskog. Det enda ställe, försedt med äldre skog — ehuru kort, mossväxt och grenig — var ett smalt bälte utefter Vietasjokk, som från Satisjaure utfaller i Stora Lule älf strax SO om Stora Sjöfallet, samt bland andra några strandremsor utefter sistnämnda stora sjö. På förstnämnda ställe har, trots protester härifrån, genom särskild afvittringsåtgärd anlagts ett nybygge Rosendal n:o 1 samt tillerkänts greffe von Rosen (K. B. utslag den 6/6 1898) således betydligt ofvan den gränsdemarkationslinjen, där dylik anläggning är tillåten. Huruvida detta nybygge genom försummade odlings- eller byggnadsskyldigheter eller annan vanhäfd återfallit till kronan är mig obekant. Arealen å detta till enskild afträdda

område — det enda inom hela naturkomplexet — utgör inägor 525,23, duglig skogsmark 4,000 och impediment 1,700,38 kvadratref eller tillsammans 6,225,61 kvadratref eller 548,78 hektar. Några andra områden af enskild natur finnas mig veterligen icke heller angränsande föreslagna natur- eller nationalparken utan omgifves den på alla sidor af kronomark, enär allmänna afvittringen ej sträckt sig så högt upp i fjällregionen.»

På grund af hvad sålunda förekommit hemställde domänstyrelsen, att ifrågavarande område måtte göras till föremål för närmare undersökning på stället angående dess lämplighet för det ifrågasatta ändamålet och för dess eventuella begränsning i sådant syfte.

De sakkunnige hafva beträffande det ifrågavarande området yttrat, hurusom det syntes klart framgå af alla upplysningar, som kunnat erhållas, att det synnerligen väl lämpade sig till nationalpark och att det kunde därtill afsättas utan någon nämnvärd uppoffring för kronan. Hvad som däremot syntes kunna vara föremål för tvekan, vore, huruvida den begränsning af området, som föreslagits, vore den lyckligaste. Såsom ett profstycke på den lappländska sjö- och fjällnaturen vore detta område utan tvifvel både representativt och tillräckligt. Men åtskilliga synpunkter syntes föranleda, att ett utflyttande af gränserna med fog skulle kunna ifrågasättas. I omedelbar fortsättning med det föreslagna området utbredde sig söderut det intressanta *Sarjekmassivet*, hvilket såsom alplandskap utmärkte sig för en vida storslagnare natur än Sjöfallsområdet. I närliggande dalgångar funnes ett ovanligt rikt djur- och växtlif. Och slutligen vore detta område genom professor A. Hambergs och hans medarbetares mångåriga undersökningar, för hvilkas bearbetande lämnats frikostigt statsanslag, från naturvetenskaplig synpunkt säkerligen mera känt än något annat område af motsvarande storlek inom Lappland. Med denna utmärkta utgångspunkt måste studiet af denna trakt, om naturen där lämnades att ostördt utveckla sig af sig själf, blifva särskildt lärorik. Från naturvetenskaplig synpunkt vore det alltså utan tvifvel önskligt, att äfven detta område, hvilket lika litet som Sjöfallsområdet i sitt nuvarande skick vore af något ekonomiskt värde, kunde infogas i nationalparksområdet. Vid undersökningen af frågan om förevarande nationalparks lämpligaste omfattning, torde man ej heller böra förbise turisttrafiksynpunkten. Hela det område, som utsträckte sig mellan riksgränsen i väster, Torneträsk i norr, en linje dragen från denna sjös östra ände till Aktsek i öster och den genom sistnämnda punkt löpande breddgraden i söder vore och ännu mer komme att blifva vårt förnämsta turistområde. Om den norrländska inlandsbanean komme till stånd, bringades detta område åtskilliga dagsresor närmare den öfriga världen. Det

kunde uppsökas af äfven bekvämare turister, och resorna där komma att ställa sig betydligt billigare än nu, då de måste företagas med vidlyftig utrustning och dyrbara bärare. För den europeiske turisten komme detta område att erbjuda mycket nytt samt, hvad som eljest svårigen i Europa stode att uppleta, en jungfrulig natur af storslagen skönhet. Med kännedom om, hur redan nu af jakt och fiske intresserade utländska turister letade sig till detta område för att kostnadsfritt få ägna sig åt en sport, för hvilken de på de flesta andra ställen finge erlägga dryga afgifter och arrenden, kunde man, om nämnda järnväg blefve en verklighet, vänta sig en öfersvämning af turister, som särskildt gent emot naturen komme att visa sig föga hänsynsfulla. I själfva turisttrafiken låge naturligen intet ondt, men på grund af de vidsträckta rättigheter gent emot naturen, som dels vår lagstiftning medgäfve hvem som helst i dessa trakter, dels särskildt utlänningarne, om de icke behörigen öfvervakades, komme att taga sig, kunde turisttrafiken blifva en olägenhet. Då staten nu ägde så godt som hela detta område, kunde på allvar sättas i fråga, om icke staten genom att göra det i sin helhet eller åtminstone i sin hufvudsakliga del till en nationalpark, borde i tid skaffa sig ett medel att ordna turisttrafiken, undanrödja dess olägenheter och afvinna densamma dess obestridda ekonomiska fördelar. Den lifliga turistfrekvens, som kommit den nyanlagda turiststationen vid Abisko till del redan de första åren efter dess anläggande, gäfve tydligt vid handen, att den lappländska naturen verkligen ägde stora lockelser för turistvärlden, och man torde icke öfverdrifva, om man påstode, att genom lämpliga anordningar från statens sida för turisttrafikens ordnande och, där så funnes lämpligt, dess försiktiga beskattande, staten skulle kunna afvinna dessa obygdor en inkomst vida öfverstigande hvad hittills af dem kunnat beräknas samt dessutom tillföra inlandsbanan en afsevärd trafikintäkt. För områdets fortfarande tillgodogörande på detta sätt fordrades emellertid, att områdets förnämsta dragningskraft, dess ostörda natur, vidmakt-hölles. Alla dessa i hvarandra gripande önskemål skulle kunna förverkligas, om trakten afsattes till nationalpark. Om hela ifrågavarande område torde kunna sägas detsamma som om Sjöfallsområdet, att det både vore af mycket ringa ekonomiskt värde och att det i ovanligt inskränkt omfattning vore besväradt af existerande enskilda rättigheter. De sakkunnige anmärkte jämväl, hurusom för den händelse nationalparken utsträcktes på sätt sålunda föreslagits, densamma komme att omfatta jämväl ett område, som på förslag af d:r F. Svenonius upptagits på vetenskapsakademiens lista öfver områden lämpliga till

nationalparker nämligen *Abiskodalens nedre del*. Beträffande detta område hafva de sakkunnige anført, hurusom nämnda dal sträckte sig från Torne träsk i sydvästlig riktning upp mot fjällen. Marken utgjorde oafvittrad kronomark och det afsedda området ägde en areal af 4,620 hektar. Det vore beläget 7—8 mil från närmaste kronopark och vore till större delen bevuxet med fjällbjörk samt nedom Abiskojaure med enstaka tallar. Med hänsyn till dess nordliga läge vore området enligt af revirförvaltaren lämnad uppgift af mindre betydelse för skogsbröd. Inom området funnes den af svenska turistföreningen anlagda, lifligt besökta turiststationen i närheten af järnvägsstationen Abisko. Särskilda skäl till detta områdes afsättande såsom nationalpark torde vara, att det utgjorde icke blott en typisk fjälldal med rik växtlighet, särskildt utmärkt genom några af vår nordligaste floras sällsyntaste representanter, utan också en af de vackraste trakterna vid riksgränsbanan; att områdets läge gjorde det särskildt lämpligt till studiefält för den närbelägna naturvetenskapliga stationen vid Vassijaure; samt att det visat sig, att vissa faror hotade naturlifvet i trakten genom de talrika turisternas närvaro. Domänstyrelsen förklarade beträffande detta område, som styrelsen ansåg vara af ringa ekonomiskt värde, att det kunde utan föregående undersökning på stället för ändamålet afsättas.

På grund af hvad sålunda förekommit hemställde de sakkunnige, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå Riksdagen att medgifva, att såsom nationalpark finge afsättas hvad af kronan tillhörig eller oafvittrad mark söder om Torneträsk och väster om en mellan nämnda sjös östra ända och Aktsek dragen linje af Kungl. Maj:t prövades för ändamålet lämpligt eller, om detta icke bifölles, att såsom nationalparker måtte afsättas med rätt för Kungl. Maj:t att närmare bestämma gränserna ett område af omkring 15 kvadratmil innefattande Stora Sjöfallet, ett område innefattande Sarjekfjällen med deras närmaste omgifningar samt ett område af Abiskodalens nedre del utgörande omkring 5,000 hektar.

I sitt yttrande öfver de sakkunniges förslag förklarar sig Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Norrbottens län biträda detta med särskildt framhållande af önskvärdheten däraf, att hela det föreslagna området söder om Torne träsk och väster om en mellan nämnda sjös östra ända och Aktsek dragen linje afsättes till nationalpark.

Jägmästaren i Storbackens revir, inom hvilket ifrågavarande område till största delen är beläget, har i yttrande öfver de sakkunniges förslag anført, att då inom det föreslagna området vid Stora Sjöfallet

förekommande skog vore af fjälltyp med dålig föryngring och i öfrigt på grund af sin växtform af föga värde såsom gagnvirke, syntes områdets reserverande ej vara af någon som helst direkt ekonomisk betydelse för statsverket. Mot de föreslagna gränserna hade revirförvaltaren i hufvudsak intet att erinra. Möjligen skulle dock sydöstra gränsen böra flyttas något åt väster så att den komme att gå öfver Parokvarats till västra ändan af Tsåkesluokta, då därstädes skogen till följd af det skyddande läget finge en ganska god växtlighet och föryngring. I detta yttrande upplyser revirförvaltaren jämväl, att inom ifrågavarande område finnes upplåtet utom förut omnämnda nybygget Rosendal n:o 1 jämväl nybygget $\frac{5}{64}$ mantal Sjöfallet n:o 1, hvilket dock saknade åbyggnader och om hvars innehafvare upplysning icke hos Konungens befallningshafvande kunnat erhållas.

Öfverjägmästaren i Luleå distrikt H. V. Rosenberg har i anledning af de sakkunniges förslag yttrat, att det föreslagna området vid Stora Sjöfallet, oaktadt till arealen ofantligt vidsträckt, vore snart sagdt betydelselöst för annat än nu afsedt ändamål, ty belägenheten ofvan afverknings- och flottningsgränsen gjorde det samma oåtkomligt för utnyttjande af dess sporadiska, ytterst ringa och till timmerkvaliteten nästan odugliga skogstillgång, hvadan ifrågasatta föreningen af denna trakt med i söder angränsande s. k. Sarjekmassivet icke torde föranleda någon olägenhet ur skogsintressets synpunkt. Med afseende på sydöstra gränsen instämde öfverjägmästaren med revirförvaltaren. Abiskoområdet vore fullt lika med förra trakten och funnes således ingen anledning till ändring i härför föreslagen begränsning.

Kammarkollegium och domänstyrelsen hafva förklarat sig mot de sakkunniges förslag i denna del böra erinra allenast, att det syntes ämbetsverken öfverflödigt att åt den föreslagna naturparken vid Stora Sjöfallet gifva en sådan utsträckning, att den komme att omfatta hela trakten mellan Torneträsk och Aktsek, hvarigenom den komme att innesluta inemot hälften af Norrbottens läns inre lappmarker. Däremot syntes intet vara att anmärka däremot, att jämte Abiskodalen och lämpligt område vid Stora Sjöfallet till naturpark afsattes ett område innefattande Sarjekmassivet med dess närmaste omgifningar.

Den af ämbetsverken sålunda uttalade mening finner jag mig böra biträda. Beträffande särskildt området kring Sarjekfjällen bör nämnas, att enligt meddelande från professor Hamberg den areal, som synes böra afsättas till nationalpark utgör omkring 19 kvadratomil med det ungefärliga läge, som utvisas af en bland de förut omnämnda kartorna.